

PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Komisja Kultury i Edukacji

2013/2180(INI)

6.11.2013

PROJEKT SPRAWOZDANIA

w sprawie przygotowania do nadejścia w pełni zintegrowanych mediów
audiowizualnych
(2013/2180(INI))

Komisja Kultury i Edukacji

Sprawozdawczyni: Sabine Verheyen

PR\1007942PL.doc

PE522.809v01-00

PL

Zjednoczona w różnorodności

PL

PR_INI

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3
UZASADNIENIE	8

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie przygotowania do nadejścia w pełni zintegrowanych mediów audiowizualnych (2013/2180(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 167 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych)¹,
- uwzględniając dyrektywę 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym)²,
- uwzględniając dyrektywę 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa)³, zmienioną przez dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/140/WE z dnia 25 listopada 2009 r.⁴,
- uwzględniając dyrektywę 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywa o dostępie)⁵,
- uwzględniając dyrektywę 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach)⁶, zmienioną przez dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/140/WE z dnia 25 listopada 2009 r.⁷,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1999/5/WE z dnia 9 marca 1999 r. w sprawie urządzeń radiowych i końcowych urządzeń telekomunikacyjnych oraz wzajemnego uznawania ich zgodności⁸,
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 11 lipca 2012 r. dotyczący dyrektywy w sprawie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi oraz udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych na potrzeby ich

¹ Dz.U. L 95 z 15.4.2010, s. 1.

² Dz.U. L 178 z 17.7.2000, s. 1.

³ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, s. 33.

⁴ Dz.U. L 337 z 18.12.2009, s. 37.

⁵ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, s. 7.

⁶ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, s. 21.

⁷ Dz.U. L 337 z 18.12.2009, s. 37.

⁸ Dz.U. L 91 z 7.4.1999, s. 10.

- wykorzystania na internetowym polu eksploatacji na rynku wewnętrznym,
- uwzględniając dyrektywę 2001/29/WE w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (dyrektywa w sprawie praw autorskich)¹,
 - uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lipca 2013 r. w sprawie telewizji hybrydowej (2012/2300(INI))²,
 - uwzględniając art.48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kultury i Edukacji oraz opinię Komisji Prawnej (A7-0000/2013),
- A. mając na uwadze, że pod pojęciem konwergencja należy rozumieć łączenie się audiowizualnych usług medialnych, które dotychczas były w dużym stopniu rozpowszechniane oddzielnie, jak również integrację wzdłuż łańcucha wartości lub łączenie różnorodnych usług audiowizualnych;
- B. mając na uwadze, że efekty konwergencji wywierają wpływ na sektor audiowizualny na płaszczyźnie horyzontalnej (konwergencja sektorów), wertykalnej (konwergencja w ramach jednego obszaru łańcucha wartości) i funkcjonalnej (konwergencja zastosowań/usług);
- C. mając na uwadze, że znajdawalność ofert audiowizualnych i dostęp do nich stały się jednym z głównych problemów związanych z konwergencją, a kwestia neutralności sieci – w związku ze stosowaniem połączeń kablowych i komórkowych – wymaga podjęcia coraz pilniejszych działań;
- D. mając na uwadze, że technologiczna konwergencja mediów stała się w międzyczasie rzeczywistością szczególnie w przypadku systemu radiofonii i telewizji, prasy oraz internetu, a europejska polityka w zakresie mediów, kultury i internetu musi dostosować ramy regulacyjne do nowych okoliczności, zapewniając przy tym możliwość ustanowienia i wdrożenia jednolitego poziomu regulacji również w odniesieniu do nowych uczestników rynku z UE oraz z państw trzecich;

Konwergencja rynków

1. jest zdania, że nasilające się tendencje do horyzontalnej koncentracji sektorów oraz wertykalna integracja wzdłuż łańcucha wartości stwarzają nowe możliwości biznesowe, lecz mogą również prowadzić do przyjmowania pozycji strażnika;
2. podkreśla, że w przypadku gdy w ramach platform dostępu do treści (ang. content gateways) kontrolowany jest dostęp do mediów, a tym samym wywierany bezpośredni lub pośredni wpływ na kształtowanie opinii, powstaje konieczność podjęcia działań regulacyjnych; wzywa zatem Komisję i państwa członkowskie do zbadania tych tendencji i w razie konieczności do wprowadzenia ograniczeń w zakresie prawa

¹ Dz.U. L 167 z 22.5.2001, s. 10.

² P7_TA(2013)0329.

koncentracji mediów w celu ochrony różnorodności;

3. podkreśla, że prawa i obowiązki nadawców należy zrównać z prawami i obowiązkami innych uczestników rynku w drodze horyzontalnych ram prawnych o charakterze ogólnomediowym;**Dostęp i znajdawalność**
4. podkreśla, że neutralność sieci gwarantuje niedyskryminacyjny przekaz wszystkich treści audiowizualnych i w ten sposób stanowi zasadę „must carry” (obowiązek rozpowszechniania) w ramach mediów podlegających konwergencji;
5. wzywa, aby w dobie konwergencji mediów zapewnić wszystkim obywatelom europejskim dostęp do różnorodnej oferty twórczości kulturalnej i audiowizualnej oraz możliwość jej znalezienia, szczególnie w sytuacji, gdy producenci sprzętu, operatorzy sieci, dostawcy treści lub programy agregujące z góry definiują użytkownikowi sortowanie oferowanych treści;
6. jest zdania, że w celu zapewnienia ochrony różnorodności ofert i opinii możliwość wyszukiwania i znajdowania treści audiowizualnych nie powinna być uzależniona wyłącznie od interesów gospodarczych;
7. wzywa Komisję do zbadania, w jakim stopniu operatorzy platform dostępu do treści są skłonni nadużywać swojej pozycji w celu przyznawania pierwszeństwa własnym treściom;
8. wzywa Komisję do opracowania szczegółowej koncepcji platformy, która obejmuje nie tylko sieci technologiczne służące do transmisji treści audiowizualnych, lecz również portale tematyczne, takie jak sklepy z aplikacjami, urządzenia towarzyszące i systemy nawigacji (elektroniczny przewodnik po programach);
9. jest zdania, że platformy w ramach sieci otwartych należy wyłączyć z regulacji dotyczących platform, o ile nie zajmują tam pozycji dominującej na rynku i nie zakłócają uczciwej konkurencji;
10. podkreśla, że wszechobecne aplikacje mogą być przyczyną problemów w dostępie do rynku dla producentów treści audiowizualnych;
11. jest zdania, że państwa członkowskie powinny mieć możliwość podejmowania konkretnych działań w celu zapewnienia odpowiedniej widoczności treści audiowizualnych, które są istotne z punktu widzenia dobra ogółu;

Ochrona różnorodności i modele finansowania

12. wzywa Komisję, aby – w kontekście konwergencji mediów – zbadała, w jakim stopniu można zrównoważyć finansowanie treści audiowizualnych wzdłuż łańcucha wartości;
13. wzywa Komisję do zbadania, w jakim zakresie – w wyniku uregulowanego przepisami dyrektywy 2010/13/UE nierównego traktowania usług linearnych i nielinearnych – dochodzi do zakłóceń rynku w związku z zakazami odnoszącymi się do ilości i jakości reklam;

14. wzywa Komisję do zbadania, w jakim stopniu zniesienie nadmiernej regulacji w przypadku przepisów dotyczących ilości reklam w treściach audiowizualnych, udostępnianych w ramach usług linearnych, poprzez zapewnienie większej elastyczności i umocnienie współregulacji i samoregulacji, umożliwi w przyszłości skuteczniejsze osiągnięcie celów regulacyjnych dyrektywy 2010/13/UE;
15. jest zdania, że nowe modele biznesowe, polegające na wprowadzaniu na rynek nieznanych treści audiowizualnych, zagrażają nadawcom finansowanym z wpływów z reklam oraz dobremu dziennikarstwu;
16. jest zdania, że z punktu widzenia konwergencji i ewentualnej deregulacji, również procedury wydawania zezwoleń na finansowane z opłat oferty usług medialnych, muszą zostać dostosowane do cyfrowej rzeczywistości konkurencji między redakcjami;

Infrastruktura i widmo

17. uważa, że powszechny dostęp do jak najbardziej wydajnych szerokopasmowych łącz internetowych stanowi podstawowy warunek konwergencji mediów i innowacyjności w mediach;
18. podkreśla, że standardy DVB-T/T2 stwarzają w dłuższej perspektywie duże szanse dla nadawców i systemów mobilnych na współużytkowanie pasma częstotliwości 700 MHz, w szczególności dzięki przyszłościowym hybrydowym urządzeniom mobilnym oraz wbudowaniu chipów do odbioru sygnału TV w urządzeniach przenośnych;
19. wyraża poparcie dla rozwoju powiązań technologicznych, które w inteligentny sposób łączą ze sobą usługi nadawcze i mobilne („inteligentne nadawanie”);
20. jest zdania, że konieczne jest opracowanie planu działania dotyczącego naziemnej telewizji cyfrowej, aby zapewnić inwestorom pewność planowania;

Wartości

21. wyraża ubolewanie, że w zielonej księdze zabrakło wyraźnego zwrócenia uwagi na dwojaką naturę mediów audiowizualnych jako dóbr kulturowych i gospodarczych;
22. zwraca uwagę Komisji, że Unia Europejska zobowiązała się do przestrzegania Konwencji UNESCO w sprawie ochrony i promowania różnorodności form wyrazu kulturowego;
23. zwraca uwagę Komisji, że włączanie dziedziny kultury i mediów audiowizualnych do międzynarodowych umów o wolnym handlu jest sprzeczne ze zobowiązaniami podjętymi przez Unię Europejską w odniesieniu do wspierania różnorodności i tożsamości kulturowej oraz poszanowania suwerenności państw członkowskich w dziedzinie kultury;
24. podkreśla, że ochrona nieletnich, ochrona konsumentów i ochrona danych stanowią bezwzględne cele regulacyjne, które muszą w równej mierze obowiązywać wszystkich usługodawców w dziedzinie mediów i komunikacji na terytorium Unii Europejskiej;
25. podkreśla, że w związku ze światową konkurencją na rynkach podlegających konwergencji niezbędne jest opracowanie na szczeblu międzynarodowym w ramach

współ- i samoregulacji odpowiednich norm ochrony w odniesieniu do nieletnich i konsumentów;

Ramy regulacyjne

26. jest zdania, że celem europejskiej polityki w dziedzinie mediów i internetu powinno być eliminowanie przeszkód utrudniających innowacyjność w mediach, przy jednoczesnym poszanowaniu normatywnych aspektów demokratycznej i zróżnicowanej pod względem kulturowym polityki medialnej;
27. podkreśla, że z uwagi na dostępność podobnych treści na tym samym urządzeniu końcowym niezbędne jest ustanowienie jednolitych i elastycznych ram prawnych ukierunkowanych na użytkownika i kwestię dostępu, które będą neutralne z punktu widzenia technologii, przejrzyste i możliwe do wdrożenia;
28. wzywa Komisję do zbadania, w jakim stopniu kryterium linearności prowadzi w wielu dziedzinach do sytuacji, w której cele regulacyjne dyrektywy 2010/13/UE nie są już osiągalne w dobie konwergencji;
29. proponuje, aby dokonać deregulacji dziedzin określonych w dyrektywie 2010/13/UE, w ramach których nie jest już realizowany cel regulacyjny, a w zamian wdrożyć wspólne normy minimalne dla wszystkich audiowizualnych usług medialnych na szczeblu europejskim;
30. jest zdania, że zasada kraju pochodzenia jest nadal istotnym warunkiem, dzięki któremu możliwe jest oferowanie treści audiowizualnych także poza granicami terytorialnymi oraz wyraźne wspieranie tych treści;
31. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

UZASADNIENIE

W dniu 24 kwietnia 2013 r. Komisja Europejska przedłożyła roboczą wersję dokumentu, którego celem jest wywołanie szeroko zakrojonej debaty publicznej na temat znaczenia obecnych zmian w dziedzinie mediów audiowizualnych. W zielonej księdze zatytułowanej „Przygotowanie do nadejścia w pełni zintegrowanych mediów audiowizualnych: wzrost gospodarczy, twórczość i wartości” główną uwagę poświęcono kwestii dostosowania dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych do przyszłych warunków, rozważaniom na temat infrastruktury, widma i modeli finansowania treści audiowizualnych, a także czynnikom rynkowym w odniesieniu do wertykalnej i horyzontalnej integracji sektora medialnego i sektora ICT.

Polityka medialna w Europie pozostaje nadal głównie w gestii poszczególnych państw. Jednak w odniesieniu do niektórych zagadnień nie może być już kształtowana wyłącznie na szczeblu krajowym lub federalnym. Przede wszystkim kwestie dotyczące stopniowego łączenia się tradycyjnych usług nadawczych i internetu należy – z uwagi na zmieniające się struktury rynku – coraz częściej rozpatrywać również na szczeblu europejskim.

Zdefiniowanie problemu

Konwergencja oznacza łączenie się audiowizualnych usług medialnych, które dotychczas były w dużym stopniu postrzegane jako oddzielne usługi, zarówno linearne, jak i nielinearne. Do tradycyjnych instytucji medialnych dochodzą nowi usługodawcy z branży telekomunikacyjnej, jak również operatorzy serwisów OTT (ang. over-the-top). Wielopoziomowy system regulacyjny dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych zapewniał dotychczas na szczeblu europejskim pewien minimalny standard dla tradycyjnych (linearnych) treści telewizyjnych oraz dla nielinearnych usług medialnych bądź ofert internetowych. Wraz z cyfryzacją technologii nadawczych i medialnych, konwergencją technologicznych dróg nadawania oraz postępującym rozwojem przenośnych i hybrydowych urządzeń końcowych doszło nagle do sytuacji, w której regulowane tradycyjne usługi nadawcze i usługi na żądanie oraz dotychczas nieregulowane treści pochodzące z otwartego internetu konkurują ze sobą na jednym ekranie.

Pojawiają się zatem zagadnienia związane z ochroną konsumentów i nieletnich oraz ochroną danych, jak również z ochroną różnorodności i dwojaką naturą mediów jako dóbr kulturowych i gospodarczych.

W związku z tym sprawozdawczyni kładzie główny nacisk z jednej strony na czynniki rynkowe, a z drugiej na modele finansowania i dostępu na rynkach podlegających konwergencji. Zasadniczo z zadowoleniem przyjmuje zieloną księgę Komisji Europejskiej, ponieważ – wychodząc od jednowymiarowej dyskusji na temat telewizji hybrydowej – prowadzi ona do szerzej zakrojonej analizy wszystkich sektorów i powiązań wzdłuż łańcucha wartości, które występują na podlegających konwergencji rynkach mediów audiowizualnych. Właśnie te zmiany rynkowe wiążą się bowiem z nowymi wyzwaniem, a jednocześnie możliwościami dla podmiotów medialnych.

Nawet jeżeli większość użytkowników w Europie nadal odbiera treści audiowizualne przede wszystkim za pomocą tradycyjnych odbiorników telewizyjnych, można zaobserwować silną tendencję do korzystania dodatkowo z przenośnych urządzeń końcowych. W szczególności wielu młodych użytkowników chciałoby mieć możliwość korzystania z treści audiowizualnych i usług elektronicznych w każdym miejscu, w każdej chwili i na każdym urządzeniu.

Konwergencja rynków

Konwergencja oznacza zatem również innowacje, co wymaga nowych form współpracy przedsiębiorstw i sektorów. Dlatego dostępność podobnych treści na tym samym urządzeniu końcowym wymaga w przyszłości ustanowienia nowoczesnych, horyzontalnych ram regulacyjnych ukierunkowanych na użytkownika i kwestię dostępu. Należy dążyć do przeglądu obowiązujących w dziedzinie mediów ram prawnych odnoszących się do mediów audiowizualnych pod względem ich celu regulacyjnego, a w razie konieczności należy dostosować je do obecnych warunków panujących na rynkach podlegających konwergencji. W opinii sprawozdawczynie konieczne będzie dokonanie tego przeglądu z uwzględnieniem obowiązującego prawa w następujących dziedzinach: łączności elektronicznej, handlu elektronicznego, udzielania licencji dotyczących praw do utworów audiowizualnych i muzycznych na potrzeby ich wykorzystania na internetowym polu eksploatacji, praw autorskich, radiowych i telekomunikacyjnych urządzeń końcowych, przeciwdziałania praktykom monopolistycznym i prawa konkurencji. W związku z przeglądem europejskiego prawa w dziedzinie mediów wyzwaniem będzie ustanowienie odpowiednich warunków ramowych służących ochronie istotnych społecznych i kulturowych funkcji mediów również w dobie konwergencji.

W zielonej księdze Komisja Europejska bazuje w dużej mierze na czynnikach rynkowych, w ramach których koncentruje się głównie na aspektach wzrostu gospodarczego i technologii, pomijając znaczenie mediów dla europejskiej różnorodności i tożsamości kulturowej. Dlatego też w niniejszym sprawozdaniu w odniesieniu do zielonej księgi jeszcze raz zwraca się wyraźnie uwagę na kwestię dwojakiej natury mediów audiowizualnych, jako dóbr kulturowych i gospodarczych, jak również na rolę podwójnego systemu nadawczego w zapewnianiu kulturowo różnorodnej oferty treści i usług w warunkach konwergencji mediów.

Dostęp i znajdowalność

Znajdowalność ofert treści audiowizualnych kierowanych do ogółu społeczeństwa i dostęp do nich stają się głównymi problemami w związku z konwergencją mediów. Neutralność sieci gwarantuje niedyskryminacyjny przekaz wszystkich treści i w ten sposób stanowi zasadę „must carry” (obowiązek rozpowszechniania) w podlegających konwergencji mediach XXI w. Użytkownicy końcowi powinni mieć możliwość korzystania z wybranych przez siebie treści i usług, a podmioty udzielające dostępu nie powinny ograniczać użytkownikom swobody wyboru. Niedyskryminacyjny przekaz nie rozwiązuje jednak w pełni problemu. Szczególnie dla przyszłości nadawców decydujące znaczenie ma nie tylko zapewnienie dostępności programów na poszczególnych platformach nadawczych, lecz również możliwość ich znalezienia na platformach dostępu do treści (ang. content gateways).

W trakcie opracowywania nowych przepisów w dziedzinie regulacji mediów zarówno Komisja Europejska jak i państwa członkowskie powinny położyć główny nacisk na zapewnienie dostępu do usług i treści oraz ich znajdowalność. Oznacza to, że również w dobie konwergencji mediów należy zapewnić wszystkim obywatelom europejskim dostęp do różnorodnej oferty twórczości kulturalnej i audiowizualnej oraz możliwość jej znalezienia. Jest to szczególnie istotne w sytuacji, gdy producenci sprzętu, operatorzy sieci, dostawcy treści lub programy agregujące z góry definiują użytkownikowi określone sortowanie oferowanych treści bądź traktują je w sposób uprzywilejowany. Możliwość wyszukiwania i znajdowania treści audiowizualnych na różnorodnych platformach dostępu do treści nie powinna być uzależniona wyłącznie od interesów gospodarczych. Sprawozdawczyni uważa zatem, że usankcjonowanie w przyszłości zasady neutralności sieci jest bezwzględnie konieczne.

Natomiast zagadnienie znajdowalności, czy też zasada „must be found” (zapewnienie możliwości znalezienia), jest nieco trudniejsze do oceny. Mając na uwadze, że w świecie podlegającym konwergencji można zaobserwować tendencję do odchodzenia od zasady otwartego dostępu do treści przez internet (za pomocą portali i wyszukiwarek) w kierunku udostępniania treści i oprogramowania w aplikacjach na przenośnych urządzeniach końcowych, komputerach i telewizorach hybrydowych, sprawozdawczyni uważa, że problem z dostępem do rynku nie jest związany z platformami dostępu do treści, do których można dotrzeć dzięki otwartemu dostępowi do internetu, lecz w większym stopniu z usługami w zakresie aplikacji, w których wstępny wybór treści następuje w mniej przejrzysty sposób.

Ogólnie rzecz ujmując, sprawozdawczyni uznaje za zasadne umożliwienie państwom członkowskim wprowadzenia konkretnych przepisów służących zapewnieniu odpowiedniej widoczności treści audiowizualnych, które są istotne z punktu widzenia dobra ogółu. Nie jest ona jednak nadal przekonana o skuteczności lub możliwości wdrożenia zasady „must be found” w formie określonego w przepisach na szczeblu europejskim uprzywilejowania lub sortowania wszystkich oferowanych (przez nadawców) treści na wszystkich platformach i platformach dostępu do treści. Po pierwsze nie wiadomo, jak takie przyznawanie uprzywilejowanej pozycji miałyby wyglądać w praktyce, a po drugie nie da się automatycznie zastosować założeń regulacyjnych obowiązującej dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych do internetu i rynków podlegających konwergencji. Istotna jest przede wszystkim możliwość znalezienia wszystkich treści i programów. Ponadto należałoby zbadać zasadność uregulowania kwestii uprzywilejowania przy ustalaniu kolejności, zwłaszcza jeśli nie dotyczy to ofert publicznych, lecz komercyjnych.

Ochrona różnorodności i modele finansowania

Sprawozdawczyni jest zdania, że w przypadku, gdy w ramach nowych platform kontrolowany jest dostęp do mediów oraz wywierany bezpośredni lub pośredni wpływ na kształtowanie opinii, może powstać konieczność podjęcia działań regulacyjnych. W tym celu niezbędne jest najpierw opracowanie szczegółowej koncepcji platformy lub platformy dostępu do treści, która obejmuje nie tylko sieci technologiczne służące do transmisji treści audiowizualnych, lecz również portale tematyczne, sprzęt i systemy nawigacji, takie jak elektroniczne przewodniki po programach. Państwa członkowskie powinny zatem wspólnie z Komisją zbadać zmiany na rynkach podlegających konwergencji i w razie konieczności wprowadzić

ograniczenia w zakresie prawa koncentracji mediów w celu ochrony różnorodności. Należy dążyć do osiągnięcia, na płaszczyźnie ogólnomediowej i ponadsektorowej, równowagi w odniesieniu do wszystkich interesów zainteresowanych podmiotów oraz do zapewnienia większej elastyczności. W pierwszym rzędzie konieczne jest zatem opracowanie zrównoważonych modeli finansowania, które będą funkcjonowały również w warunkach konwergencji obejmującej integrację horyzontalną (konwergencja sektorów) i wertykalną (konwergencja w ramach jednego obszaru łańcucha wartości).

W związku z powyższym konieczne jest także stworzenie równych warunków działania. Mogłoby to przykładowo obejmować deregulację i zwiększenie elastyczności w dziedzinie przepisów dotyczących reklamy w ramach usług nadawczych. Jednocześnie należy opracować odpowiednie normy w zakresie ochrony nieletnich i ochrony danych, mające zastosowanie do podlegających konwergencji urządzeń końcowych i platform dostępu do treści. Sprawozdawcy wskazują zatem na instrumenty współ- i samoregulacji.

We wszystkich tych rozważaniach nie należy jednak zapominać, że cyfryzacja i internet przyczyniły się do zmiany warunków ramowych uregulowań w dziedzinie mediów. Z uwagi na postępującą konwergencję konieczne jest wypracowanie nowego sposobu pojmowania kwestii współdziałania mediów audiowizualnych oraz usług i zastosowań elektronicznych. Powinno to prowadzić do odzwierciedlenia na szczeblu europejskim – w formie horyzontalnych ram regulacyjnych – związku między tworzeniem treści, ich przetwarzaniem, dystrybucją i prezentacją. Konwergencję należy ponadto postrzegać jako szansę na rozwój nowych modeli biznesowych. Europejskie podmioty medialne nie powinny narażać się na ograniczenie na własnym rynku swoich możliwości strategicznych poprzez długoterminowe działanie według wzorca typowego dla tradycyjnych struktur sektora, aby w ten sposób bronić klasycznych struktur rynku.